

เคล็ดไม่ลับในการเรียนภาษาอังกฤษให้เก่ง

(British VS American)

โดย
ดร.ธีรวิทย์ ภิญโญธัญญานต์
Ph.D.(Linguistics)
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี

On Self-Knowledge

And a man said, "Speak to us of Self-Knowledge."

And he answered, saying:

Your hearts know in silence the secrets of the days and the nights.

But your ears thirst for the sound of your heart's knowledge.

You would know in words that which you have always know in thought.

You would touch with your fingers the naked body of your dreams.

And it is well you should.

The hidden well-spring of your soul must need rise and run murmuring to the sea;

And the treasure of your infinite depths would be revealed to your eyes.

But let there be no scales to weigh your unknown treasure;

And seek not the depths of your knowledge with staff or sounding line.

For self is a sea boundless and measureless.

Say not, "I have found the truth," but rather, "I have found a truth."

Say not, "I have found the path of the soul." Say rather, "I have met the soul walking upon my path."

For the soul walks upon all paths.

The soul walks not upon a line, neither does it grow like a reed.

The soul unfolds itself, like a lotus of countless petals.

Kahlil Gibran

The PROPHET

เคล็ดลับไม่ลับในการเรียนภาษาอังกฤษให้เก่ง

ตอนที่สอนหนังสืออยู่ในมหาวิทยาลัย ผมมักจะถูกนักศึกษาถามอยู่เสมอว่า ‘อาจารย์คะ/ครับ เรียนภาษาอังกฤษอย่างไรจึงจะเก่ง’ เป็นคำถามยอดฮิตของนักศึกษา ซึ่งผมก็จะตอบคำถามแตกต่างกันไปในแง่ของการใช้คำพูด แต่โดยเนื้อหาสาระแล้วคล้ายกัน ซึ่งพอประมวลสรุปมาเป็นแนวทางสำหรับผู้สนใจอยากฟัง พูด อ่าน เขียน ภาษาอังกฤษให้คล่องแคล่ว เชี่ยวชาญ สมบูรณ์ปัญญา ดังนี้:

ถ้าคุณอยากเก่งภาษาอังกฤษจริงคุณต้องลงมือกระทำสิ่งต่อไปนี้

ขั้นตอนที่ 1 ปรับแนวคิดและจิตใจของตนเองเสียก่อน โดย

1) คิดในเชิงบวก ให้มองว่าการเรียนภาษาอังกฤษไม่ใช่เรื่องยากเย็นอะไร มีคนเรียนภาษาอังกฤษเก่งเยอะแยะมากมาย แล้วทำไมเราจะเก่งบ้างไม่ได้ เราก็คือคนที่มีมือมีเท้า มีมันสมองเหมือนกันนี่นา ให้คิดในลักษณะที่คนอื่นทำได้ เราก็คงทำได้ ทำตัวเองให้เป็นคนประเภท ‘เราทำได้’ หรือ *I CAN DO IT* จำสโลแกนฝรั่งที่มีคนนำมาอ้างบ่อยๆ ที่ว่า NOTHING IS IMPOSSIBLE – ไม่มีอะไรที่เป็นไปไม่ได้ อย่าท้อแท้สิ้นหวัง ตั้งแต่ยังไม่เริ่มลงมือ

2) ตระหนักถึงความสามารถทางร่างกายที่ธรรมชาติหรือบิดามารดาให้เรามาว่ามันวิเศษมหัศจรรย์ แค่นี้ มันสมมมนับว่าเป็นสุดยอดของความลึกลับมหัศจรรย์ ในร่างกายของมนุษย์มีความสลับซับซ้อนและศักยภาพในตัวเองมากมายมหาศาล ธรรมชาติมอบสิ่งเหล่านี้มาให้เราเพื่อเรียนรู้ดำรงชีวิตอยู่ และเอาชีวิตให้รอด ท่ามกลางภัยอันตรายและความหลากหลายทางธรรมชาติ นอกเหนือไปจากความล้าเลิศของมันเป็นสมองแล้ว มนุษย์ยังมีอวัยวะอย่างอื่นอีก ที่ถูกสร้างขึ้นมาเพื่อการเรียนรู้และมีชีวิตอยู่รอด นั่นคือ ตา (เอาไว้เรียนรู้ รับรู้ รับข้อมูลโดยการดูหรือเห็น) หู (เอาไว้เรียนรู้ รับรู้ รับข้อมูลข่าวสารโดยการฟังหรือการได้ยิน) ปาก (เอาไว้เรียนรู้ รับรู้ รับข้อมูลโดยการพูด ซักถาม สนทนาแลกเปลี่ยน อภิปรายโต้แย้ง) อวัยวะทั้ง 3 ส่วนนี้ มีความจำเป็นมาก ในการเรียนรู้และเข้าใจศาสตร์ต่างๆ ในโลกนี้ หากขาดอวัยวะทั้ง 3 ส่วนนี้แล้วมนุษย์แทบจะเรียนรู้อะไรไม่ได้เลย

3) มองหาบุคคลตัวอย่างหรือต้นแบบที่เป็นแรงบันดาลใจ ให้กับตนเอง คิดและถามตัวเองว่า เราอยากเก่งภาษาอังกฤษแบบใครหรืออย่างไรไหม เอาคนไทยก็พอ ไม่ต้องไปเอาต้นแบบฝรั่ง สมัยผมเริ่มเรียนภาษาอังกฤษใหม่ ผมชอบอ่านตำราไวยากรณ์ที่คนไทยเขียน แล้วผมก็มาเปรียบเทียบว่าใครเขียนดี เขียนเก่ง มีรายละเอียดถูกต้องครบถ้วนและเข้าใจง่าย ผมก็จะยึดถือคนนั้นเป็นอาจารย์ เป็นต้นแบบ เป็นแรงบันดาลใจของผม และตั้งเป้าหมายไว้ในใจลึกๆ ว่าผมจะเก่งกว่านั้นหรือมากกว่านั้นให้ได้ คนไทยที่ผมชื่นชมนับถือเป็นต้นแบบภาษาอังกฤษของผมสมัยนั้น ก็มี

อาจารย์ประมวล โภชกะ ส. เสถบุตร ม.ล.มานิต ชุมสาย ณ อยุธยา อาจารย์วิชา
ศรีเครือวัลย์ ศ.ดร. วิทย์ ศิวะศรียานนท์ ดร.กฤเทพ ไสกระจำจ่าง ฯพณฯ อานันท์ ปิ่น
ยารชุน

4)มองเห็นคุณค่าและประโยชน์ของภาษาอังกฤษ หากเราอยากเก่ง อยากรู้ภาษาอังกฤษจริงๆ เราต้องมองในแง่ดี มองเห็นคุณค่าหรือคุณประโยชน์ของมัน มองว่ามันจะทำให้มีชีวิตที่ดีขึ้น มีบุคลิกที่ดีขึ้น มีมูลค่าเพิ่มในชีวิต ทำให้เรามีเกียรติมีหน้าตาในสังคม เข้าสังคมได้ทุกระดับ ติดต่อสื่อสารกับผู้คนต่างวัฒนธรรมต่างภาษาได้ เป็นตัวแทนของประเทศไทย ช่วยอธิบาย ศิลปะ ศาสนา และวัฒนธรรมในคนต่างชาติฟังได้ เข้าใจดี นอกจากนั้นภาษาอังกฤษยังใช้เป็นเครื่องมืออันล้ำค่าทันสมัย ในการค้นคว้าหาความรู้วิทยาการสมัยใหม่ ได้ดีที่สุดอีกด้วย เป็นประโยชน์ต่อการเดินทางท่องเที่ยว ติดต่อทางธุรกิจค้าขาย ส่งเสริมสันติภาพและความเข้าใจอันดีงามระหว่างประเทศ ความจริงภาษาอังกฤษมีคุณค่าและประโยชน์มากมายนับไม่ถ้วนเลยทีเดียว

5)ตั้งเป้าหมายให้ชัดเจนว่าเราจะเรียนภาษาอังกฤษเพื่ออะไร เพื่อให้สอบได้ เพื่อไปเรียนต่อต่างประเทศ เพื่อเป็นเจ้าหน้าที่กระทรวงต่างประเทศ เพื่อเป็นไกด์พาเที่ยว เพื่อทำงานบริษัทต่างประเทศ หรือเพื่อเป็นอาจารย์สอนภาษาอังกฤษ เมื่อมีเป้าหมายที่ชัดเจนก็ให้มุ่งเน้นพยายามฝึกฝนจนขวยเพื่อให้บรรลุเป้าหมายนั้นๆ จะได้ประเมินตนเองได้ว่าพอแล้วเก่งแล้ว การที่ทำเป้าหมายที่ตัวเองตั้งไว้สำเร็จนั้น จะได้ไม่ต้องมานั่งวิตกกังวลว่าจะเรียนหรือเก่งภาษาอังกฤษไปเพื่ออะไร ที่สำคัญเป้าหมายแต่ละเป้าหมายจะเป็นตัวกำหนดว่าเราจะต้องออกแรงใช้ความพยายามมากน้อยเพียงไหนอีกด้วย

6)ค้นหาแบบฉบับในการเรียนรู้(Learning Style) ของตนเอง เนื่องจากมนุษย์เรามีวิธีการเรียนรู้ที่ไม่จำเป็นต้องเหมือนกัน วิธีการของคนหนึ่ง อาจจะไม่เหมาะสมกับอีกคนหนึ่งก็ได้ พยายามทดลองหลายๆแบบ แล้วเลือกเอาแบบที่ดีที่สุด หากไม่มีแบบที่ดีที่สุดก็สามารถใช้วิธีแบบผสมผสานได้ ให้ถามตัวเองว่าเราสามารถเรียนรู้ได้ดีที่สุดแบบไหน

- 6.1 การเรียนรู้จากครูในห้องเรียน
- 6.2 จากการดูหนังสือค้นคว้าด้วยตัวเองจากห้องสมุด
- 6.3 จากการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ต่างๆ
- 6.4 จากการฝึกฝนและการทำที่บ้าน
- 6.5 จากการลงมือปฏิบัติในสถานที่จริง

จากนั้นให้เรียงลำดับความสำคัญ หรือลำดับที่เราคิดว่าดีที่สุด ในลักษณะที่ดีที่สุด 1,2,3,4,5 หากเราจะใช้หลายแบบรวมกันก็ไม่น่าจะเสียหายตรงไหน กลับจะทำให้เกิดผลดีกับเราในทุกๆ ด้านด้วยซ้ำไป เพราะเราสามารถเรียนรู้ได้หลายอย่าง มีความยืดหยุ่นในวิธีการ ซึ่งจะกลายเป็นส่วนสำคัญในการแก้ไขปัญหาในชีวิตประจำวันด้วยเช่นกัน ผมเองก็ใช้วิธีการหลายหลาก แต่ชอบที่จะฝึกฝนตนเองด้วยตนเองเป็นหลัก

7)เลือกครู เลือกตำรา และสถานที่เรียน *ภาษิตสเปน*บอกว่า “ไม่มีใครเกิดมาแล้วรู้เรื่องทุกอย่าง” ต้องมีคนคอยสอนและคอยแนะนำทำให้ดู ต้องมีตำรับตำรา เอกสาร หนังสือ เป็นคู่มือประกอบการเรียนรู้และต้องมีสถานที่ที่จะเรียนรู้และฝึกฝน คำแนะนำสั้นๆ ในเรื่องนี้ก็คือ ควรคัดเลือกและมองหาครูที่ดีที่สุดและเก่งที่สุด ตำราที่ดีที่สุด และสถานที่ที่มีชื่อเสียงมากที่สุด เพื่อเป็นหลักประกันเบื้องต้นว่ามันจะทำให้เรามีโอกาสหลากหลาย เป็นคนที่เก่งอย่างที่เราต้องการ แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นทุกอย่างอยู่ที่ตัวเราเองว่าจะสร้างความสำเร็จได้มากน้อยแค่ไหน อย่าลืมนิพพานสุภาษิตที่ว่า *ฮัตตา หิ ฮัตตา โน นาโถ*-ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน ภาษาอังกฤษมีว่า **Help yourself first and the god will help you** – ช่วยตัวเองเสียก่อน แล้วพระเจ้าจะช่วยคุณ เพราะการเรียนรู้ทุกสิ่งทุกอย่างเริ่มต้นและจบที่ตัวเราทั้งสิ้น

8) มีสภาพหรือคดประจําใจเป็นแสงเทียนนำทางในการเรียนรู้ บางครั้งคนเราเหมือนเรากำลังเดินอยู่ในความมืดที่แสงจะเปล้าเปลี่ยว หากพอมีแสงสว่างอยู่บ้าง ก็มีความหวังและกำลังใจในการก้าวต่อไป แสงสว่างเป็นเหมือนอาวุธทางปัญญา และปัญญานี้แหละ คือแสงสว่างที่ดีที่สุด ในบรรดาแสงสว่างทั้งหลาย มีพุทธศาสนสําสัญชาติบทหนึ่งว่า **นัตถิ ปัญญา สมาอาภา - แสงสว่างอันเสมอด้วยปัญญา** ไม่มี หนึ่งในการประกอบกิจการงานใดๆ ล้วนต้องใช้ความเพียรทั้งนั้น หากเราจะจดจำพุทธศาสนสําสัญชาติ บทที่ว่า **วิริเยน ทุกขมัจเจติ - คนจะพ้นทุกข์ (หรือมีความสำเร็จ) ได้ก็ด้วยความเพียรพยายาม** ก็น่าจะดีอีกเหมือนกัน หรือชอบสําสัญชาติภาษาอังกฤษ ก็ต้องค้นคว้าคัดเลือกจดจำมาใช้ เป็นแบบต้นฉบับของตนเองบ้างก็ได้คิดหรือสําสัญชาติภาษาอังกฤษที่ชอบใช้มากที่สุด เพราะมันช่วยเพิ่มพลัง ชีวิต ได้แก่

1. Genius is 1% inspiration and 99% perspiration – อัจฉริยะ เกิดมาจากแรงบันดาลใจหนึ่งเปอร์เซ็นต์ และหยาดเหงื่อแรงงาน เก้าสิบเก้าเปอร์เซ็นต์
2. Nothing is impossible – ไม่มีอะไรที่เป็นไปไม่ได้
3. Tough times never last but tough people do-ปัญหาหนักอยู่ได้ไม่นาน คนหนักแน่นอยู่ได้นานกว่า
4. You can't please everyone –คนไม่สามารถเอาใจทุกคนได้
5. Change you thinking , change you life –เปลี่ยนความคิดเปลี่ยนชีวิตตัวเองได้
6. Success or failure is not the end of the world yet-สำเร็จหรือล้มเหลว มันไม่ใช่จุดจบของโลกนี้หรอก

ในการเรียนภาษาอังกฤษ เราอาจจะมีคติพจน์ประจําใจบ้าง เช่น สมัยผมเริ่มเรียนภาษาอังกฤษใหม่ๆ ผมมีสําสัญชาติประจําใจอยู่ประโยคหนึ่งว่า English is my life –ภาษาอังกฤษคือชีวิตของฉัน พอผมมาเป็นครูอาจารย์สอนภาษาอังกฤษให้ลูกศิษย์ ผมมักจะบอกลูกศิษย์เสมอว่า Practice most, learn most – ฝึกมากเรียนรู้มาก Practice least, learn least--ฝึกน้อยเรียนรู้น้อย บางทีผมก็ตอกย้ำลูกศิษย์เป็นภาษาไทยว่า ศัพท์น้อยเก่งน้อย ศัพท์มากเก่งมาก ซึ่งหมายความว่าในการเรียนภาษาอังกฤษ หรือภาษาอื่นใดที่ไม่ใช่ภาษาแม่ของเรา คำศัพท์คือหัวใจ ที่จะนำไปสู่ ความเก่ง เราต้องเรียนรู้และจดจำคำศัพท์ต่างๆ ในภาษานั้นๆไว้ในสมองของเราให้มากๆ จึงจะสามารถ ฟัง พูด อ่าน เขียนได้ ได้เพียงคำศัพท์อย่างเดียว ออกเสียงให้ถูกต้อง สามารถสื่อสารเข้าใจได้มากกว่าการรู้หลักภาษา หรือ หลักไวยากรณ์ด้วยซ้ำไป ถามว่าทำไมต้องจดจำคำศัพท์ด้วยเล่า? คำตอบแบบกำปั้นทุบดินและถูกที่สุดด้วยก็คือ เพราะเราคิดเป็นภาษานั้นไม่ได้ เราคิดคำศัพท์ขึ้นมาในสมองเราเองไม่ได้ มันไม่ใช่ภาษาพ่อภาษาแม่ของเราที่เราเรียนรู้ตั้งแต่อ่อนแอแต่อด จนสามารถเลียนแบบ สังเกต และในที่สุดก็คือคิดเองได้ ประดิษฐ์คำใหม่ได้ เหมือนภาษาไทย สมัยผมเรียนภาษาอังกฤษใหม่ๆ ผมท่องจำและจดจำจากพจนานุกรมภาษาอังกฤษของ สอ เสถบุตร และ ม.ล. มานิต ชุมสาย ณ อยุธยา เป็นเล่มๆ ไม่เคยบันทึกคำ ผิดกับเด็กสมัยใหม่หรือนักศึกษาสมัยใหม่ ที่ดูถูกการท่องจำว่าเป็นพวก นกแก้ว นกขุนทอง ผมบอกได้เลยว่าถ้าคุณไม่ท่องจำอะไรเลย คุณจะไม่สามารถเรียนรู้หรือเข้าใจอะไรได้เลยเหมือนกัน การศึกษาที่ดูถูกการท่องจำ จนทำให้เด็กไทยหลงทาง จนจำประวัติศาสตร์ชาติไทยของตัวเองแทบจะไม่ได้อยู่แล้ว แต่ผมเชื่อในนักปราชญ์โบราณคนหนึ่ง (ผมจำชื่อไม่ได้เสียแล้ว) ที่บอกว่า **Memory is the basis of all knowledge- ความทรงจำเป็นพื้นฐานของเขารู้ทั้งหมด** **ปรัชญาการศึกษาอย่างนี้ควรนำมาดองย้า ให้เด็กไทยได้รู้จักและ**

นำไปประยุกต์ใช้ ไม่ใช่ไปโทษการท่องจำว่าเป็นการไม่ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ หรือเป็นประเทณกแก้วนกขุนทอง เลิกท่องจำเสียเถอะ แล้วหันมาสอนให้เด็กทำอะไรควรท่องจำ อะไรควรทำความเข้าใจ อะไรควรลงมือฝึกฝนปฏิบัติจะดีกว่า ขอภัยสมมอมันสิ้นไหลไม่หยุดเลยเขียนส่วนนี้ยาวไปหน่อย

9)รู้จักใช้เครื่องทนแรงหรืออุปกรณ์ในการเรียนรู้ ที่จะช่วยให้ตัวเองเรียนได้ดีขึ้น เร็วขึ้น สะดวกขึ้น ในโลกยุคปัจจุบันมีเครื่องทนแรงที่ช่วยในการเรียนรู้ของคนเราเป็นไปโดยสะดวก รวดเร็ว และมีประสิทธิภาพมากมาย หากมองในแง่ของการเรียนภาษาอย่างเดียว อุปกรณ์สมัยใหม่ที่เข้ามาในการเรียนรู้มากมาย เช่น Talking Dictionaries วิกิโอะ, ดีวีดี, วีซีดี, ภาพยนตร์ หรือ สารคดีภาษาอังกฤษ E-book (หนังสืออิเล็กทรอนิกส์), Music VDO ข่าวภาคภาษาอังกฤษจากวิทยุ และทีวี ข่าวผ่านดาวเทียมทั่วโลก หนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษ คาราโอเกะเพลงภาษาอังกฤษ เทปคาสเส็ต (ซึ่งออกจะล้าสมัยไปแล้ว) เพื่อนชาวต่างชาติที่พูดภาษาอังกฤษ การเรียนออนไลน์ผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ซึ่งกลายเป็นอุปกรณ์ แก้วสารพัดนึกของคนยุคใหม่ไปแล้ว อยากได้ข้อมูลอะไร อยากค้นคว้าเรื่องอะไร แค่ขยับนิ้วมือคลิก ข้อมูลความรู้จะหาแบบไม่หลังไหลจนเราแทบจะรับไม่ไหว ส่วนตัวหากผมอยากได้ข้อมูลเรื่องไหน ผมก็จะใช้บริการของเว็บไซต์ www.google.com, www.wikipedia.com จากนั้น พิมพ์ป้อนคีย์เวิร์ด หรือ คำหลักที่เราอยากรู้มันก็จะนำพาเราไปหาข้อมูลแหล่งต่างๆ ที่เกี่ยวข้องเป็นร้อยเป็นพัน โดยที่เราจะแทบไม่ต้องขยับไปไหนเลย แค่นั่งอยู่กับที่ทุกอย่างที่เราอยากได้ก็จะมาหาเราเอง ข้อสำคัญที่เราต้องรู้คำหลัก คำสำคัญ แล้วป้อนเข้าไปให้มันช่วยหารายละเอียดต่อ ใครมีพื้นฐานภาษาอังกฤษจะได้เปรียบคนอื่นอย่างมากเลยทีเดียว เว็บไซต์การเรียนภาษาอังกฤษที่ค่อนข้างดีในบ้านเรา ได้แก่ www.yindii.com ส่วนของต่างประเทศ ผมขอแนะนำให้ไปดูจาก 2 เว็บไซต์นี้ จะมีตัวเชื่อมโยงตามเนื้อหาไปยังเว็บไซต์อื่นๆอีก www.englishpage.com , www.englishclub.com และ www.usingenglish.com แล้วคุณะพบว่าขอบฟ้าความรู้ของคุณจะขยายวงกว้างออกไปอีก ความรู้จะเป็นสิ่งที่ไร้พรมแดนมาขวางกั้นอีกต่อไป

10)อย่าเรียนรู้แค่เรื่องของภาษา ให้เรียนรู้วัฒนธรรม ศาสนา ประเพณี เทศกาลวิถีชีวิตของเจ้าของภาษาด้วย และเหตุผลที่ภาษาถูกนำมาใช้ในบริบทนั้นๆ ความจริงภาษาก็ซ่อนแฝงตัวเองอยู่ในบริบทนั้นด้วย ตัวอย่างเช่น วันคริสต์มาส เราก็มักมีประโยคอวยพรว่า Merry Christmas วันปีใหม่ฝรั่ง เราก็มักมีประโยค Happy New Year การอวยพรก็มี God bless you การกล่าวคำขอโทษ I'm sorry, Excuse me การกล่าวขอบคุณ Thank you การกล่าวคำลา Goodbye การทักทาย Hi และ Hello และการกล่าวแบบเป็นทางการ เช่น Good morning/afternoon/evening เป็นต้น

11)การสร้างบรรยากาศในการเรียนรู้ การเรียน ภาษาอังกฤษในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน เช่น ประเทศไทย จำเป็นต้องสร้างบรรยากาศ ในการเรียนรู้เพื่อจุดประสงค์อย่างน้อย 2 ประการ

1. สร้างแรงจูงใจให้กับตัวเอง
2. สร้างโอกาสในการฝึกฝนให้กับตัวเอง

อย่าลืมนะที่จริงที่ว่า เราเรียนภาษาอังกฤษกันโดยเฉพาะห้องเรียนและเรียนกันเพื่อที่จะสอบให้ผ่าน ในระดับการศึกษาของแต่ละสถาบันเท่านั้น ไม่ได้เรียนเพื่อที่จะไปใช้งานได้จริงๆ โอกาสที่จะลืมและเลิกใช้ภาษาอังกฤษจึงมีมาก หลังจากเราจบจากการศึกษาหรือ สอบผ่านรายวิชาภาษาอังกฤษไปแล้ว หากเราไม่รู้จักการสร้างบรรยากาศในการเรียนรู้ให้กับตัวเองอย่างต่อเนื่อง

อาจจะทำได้โดย หมั่นพูดคุยกับชาวไทยและชาวต่างประเทศเป็นภาษาอังกฤษ อ่านหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษ หมั่นเขียนจดหมาย หรือ เขียนบันทึกประจำวันเป็นภาษาอังกฤษ ดูฟังข่าวภาคภาษาอังกฤษ และเดินทางท่องเที่ยวไปเรียนเพิ่มเติม เช่น ในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน หรือการรับเป็นอาจารย์สอนพิเศษสอนภาษาอังกฤษ ให้กับสถาบันภาษาต่างๆที่มีอยู่ในประเทศไทย ก็ถือเป็นส่วนหนึ่งที่เราจะได้พัฒนาตนเอง ไม่ให้ล้าสมัยที่เคยเรียนมาแล้ว และเรียนรู้ค้นคว้าเพิ่มเติม เนื่องจากต้องหาความรู้ใหม่ๆ ที่ถูกต้องไปสอนคนอื่นอยู่ตลอดเวลา สมัยผมเรียนอยู่ระดับปริญญาตรี ผมบันทึกประจำวันเป็นภาษาอังกฤษทุกวัน หาโอกาสคุยกับฝรั่งนักท่องเที่ยวอย่างสม่ำเสมอ ฟังเพลงภาษาอังกฤษ และอ่านข่าวจากหนังสือพิมพ์ เดอะเนชั่น(NATION) และบางกอกโพสต์(BANGKOK POST) ที่เป็นภาษาอังกฤษเป็นประจำ จึงจะรักษา ภาษาอังกฤษของตัวเองไว้ได้โดยไม่ล้าสมัยและพัฒนาตนเองไปเรื่อยๆ

12) ต้องเข้าใจว่าการเรียนรู้ภาษาคือการเลียนแบบและการดัดจริต ผมมักจะบอกลูกศิษย์เสมอว่าการเรียนรู้ภาษาที่ 2 ซึ่งไม่ใช่ภาษาแม่ของเรา เราต้องรู้จักเลียนแบบอย่างถูกต้อง และต้องดัดจริตในการพูดหรือการแสดงออกให้เหมือนกับเจ้าของภาษา จะทำให้ดูดีเป็นธรรมชาติของการใช้ภาษานั้นๆ อย่าอาย อย่ากลัวในการที่จะดัดจริต ใครไม่ชอบเรา ก็อย่าไปสนใจ เพราะเรารู้ดีว่าเรากำลังทำอะไร คนหมั่นใส่ใจผู้อื่นส่วนใหญ่เป็นคนขี้อิจฉา กลัวคนอื่นเขาจะได้ดีกว่าตน โดยแสดงอาการต่างๆออกมา เราอย่าไปให้ความสนใจกับคนพวกนี้ ผมขอยกตัวอย่างประโยคที่ว่า *I don't give a damn* (ฉันไม่สนใจเลย) ถ้าเราพูดเจๆจืดๆ ไม่มีลีลาท่าทางประกอบ ก็คงไม่มีความรู้สึกจริงๆ ถ้าจะให้มีความรู้สึกจริงๆ ก็ต้องแสดงท่าทางลีลาประกอบด้วย เช่นการยกไหล่ ขยับแขน สีนําก็จำเป็น ในกรณีที่เราจะพูดประโยคที่เกี่ยวกับการเสียใจ ขอขอบคุณ และคำด่า เราต้องหัดสังเกตท่าทางของฝรั่งแล้วนำมาปรับใช้กับชีวิตประจำวันของเรา การเลียนแบบและการดัดจริตรวมถึงการเลือกใช้สำเนียงในการพูดด้วย ถ้าเราพูดสำเนียงภาษาอังกฤษแบบฝรั่ง ก็อย่ามัวไปวิตกกังวลว่าคนอื่นจะไม่ชอบเรา ให้ทำตามตามสบายเป็นตัวของตัวเอง และทำให้ดีที่สุดในเรื่องที่จะทำก็พอแล้ว *จำคำพูดของนักปรัชญาฝรั่งเศส ยัง ปอล ชาร์ลที่ กล่าวไว้ว่า Hell is others !* นรกคือคนอื่น เมื่อเจอคนขี้อิจฉาชอบทำตัวเป็นอุปสรรคขัดขวางการทำความดีของเรา

เอาละ คราวนี้มาถึงขั้นที่ 2

ขั้นที่ 2 วางแผนและลงมือปฏิบัติ

หากเราอยากเก่ง อย่างเชี่ยวชาญเรื่องไหน ให้รีบวางแผนตามขั้นตอน แล้วลงมือปฏิบัติ อย่างมัวแต่ อาย อาย อาย แล้วก็อาย หรือนอนฝันหวานแบบลมๆแล้งๆ โดยไม่ทำอะไรเลย ลงมือทำอะไรสักอย่าง สร้างหรือประดิษฐ์อะไรขึ้นมาบ้าง อย่างน้อยๆ อย่างน้อยๆ ใจตัวเอง ทั่วไปเฉยๆ หากจะแยก ประเภทโดยมองถึงการกระทำ ในโลกนี้มีคนอยู่

4 ประเภทใหญ่ๆ คือ

1. ประเภทไม่รู้เลยว่าอะไรเกิดขึ้นบ้าง
2. ประเภทนั่ง งงๆว่าเกิดอะไรขึ้น
3. ประเภทไม่สนใจเลยว่าเกิดอะไรขึ้น
4. ประเภทที่ลงมือทำให้เกิดสิ่งโน้นสิ่งนี้

ขอให้พวกเราที่เก่งภาษาอังกฤษ จงเป็นบุคคล ประเภทที่ 4 เกิด อย่าได้ทำเป็นบุคคลประเภทที่ 1 , 2, 3 เลยในส่วนของการภาษาอังกฤษ ผมอยากจะแนะนำการฝึกฝนตนเองทั้ง ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน คำศัพท์ ไวยากรณ์ และการออกเสียง พอเป็นแนวปฏิบัติดังนี้

1. **ทักษะการฟัง** การฟังถือว่าเป็นทักษะทางภาษาทักษะแรกที่เราต้องเรียนรู้ตามหลักการเรียนรู้ภาษาที่หนึ่ง (หรือภาษาแม่) การเรียนภาษาอังกฤษ ก็ควรจะเริ่มต้นด้วยทักษะการฟังเช่นเดียวกัน เพราะเป็นวิธีการการเรียนรู้ภาษาตามธรรมชาติของคนเรา แต่ไม่ได้หมายความว่าฟังอยู่อย่างเดียว จะดูอ่าน เขียน พูดประกอบไปด้วย ทำได้แต่ให้เน้นเรื่องการฟังเป็นพิเศษ การฟังจะช่วยให้เราคุ้นเคย กับสำเนียงภาษาอังกฤษและจับทางถูกว่าเขาออกเสียงกันอย่างไร ขึ้นเสียงสูง ลงเสียงต่ำ หรือเน้นเสียงหนักเบากันอย่างไร สำเนียงอังกฤษเป็นอย่างไร สำเนียงออสเตรเลียเป็นอย่างไร เวลาฝึกฟังให้เริ่มต้นจากสำเนียงมาตรฐาน คือ อังกฤษและอเมริกันเสียก่อน จากนั้นแล้วค่อยไปฝึกฟังสำเนียงอื่นๆ (หากเป็นการฝึกฝนเรียนรู้ด้วยตนเอง) สมัยผมเริ่มเรียนภาษาอังกฤษผมฟังวิทยุคลื่นสั้นเสียงอเมริกาวีโอเอ (VOA) และบีบีซี (BBC) ของอังกฤษจนผมแยกแยะสำเนียงอังกฤษกับสำเนียงอเมริกาได้ด้วยตัวเองโดยไม่ต้องมีใครมาสอน สมัยที่ผมเรียนมันยังไม่มีเครื่องที่ช่วยทำให้การเรียนภาษาอังกฤษพัฒนาได้เร็วเหมือนกับสมัยนี้ที่มีเครื่องทุนแรงดังที่กล่าวมาข้างต้น แต่ผมก็สามารถเรียนรู้ทักษะได้ดีพอสมควร คนรุ่นปัจจุบันก็น่าที่จะเรียนรู้เร็วกว่ารุ่นของผมหลายเท่าด้วยเพราะมีเครื่องมือและเทคโนโลยีที่มีอยู่ ในปัจจุบัน เพราะฉะนั้นเราควรฝึกฝนทักษะให้หลายๆจนเราชินกับสำเนียงของฝรั่งแล้วสมองอันวิเศษของเราจะบันทึกข้อมูลต่างๆได้ไม่แพ้ เทคโนโลยีเลยทีเดียว

2. **ทักษะการพูด** การพูดเป็นทักษะที่ต่อเนื่องมาจากการฟัง การที่เราจะพูดได้ต้องผ่านการฟังมาก่อน การฟังจะช่วยปูทางด้านความหมายของ คำศัพท์ ประโยค และบริบทที่ภาษาถูกนำมาใช้ เราเรียนรู้ทักษะการฟังจากพ่อและแม่ ครู และคนใกล้ตัวพัฒนาการจากภาษาของเรา จะพัฒนาขึ้นเรื่อยๆ จนในที่สุดจะเข้าใจความหมายของสิ่งที่ได้ยินได้ฟังอยู่บ่อยๆ จนเราสามารถเลียนแบบและนำมาพูดเองได้ การพูดเป็นการสื่อความรู้สึก นึกคิด และความต้องการของคนเรา เป็นการบอกถึงความคิดของตนเองและเป็นการสร้างปฏิสัมพันธ์ และความสัมพันธ์กับคนอื่น ในด้านการเรียนภาษาอังกฤษเราจะต้องมีความกล้าหาญที่จะพูดในเรื่องต่างๆก่อน เช่น การทักทาย ขอโทษ ขอบคุณ ลา ก่อน แล้วค่อยขยับไปพูดเรื่องที่ยากขึ้นตามลำดับ การเริ่มต้นจากการเรียนรู้สิ่งที่ยากไปหาสิ่งที่ยาก เป็นวิธีการเรียนรู้ที่ดีที่สุด ดังนั้นอย่ากลัวและอย่าอายในสิ่งที่พูดภาษาอังกฤษและที่สำคัญ เวลาเจอเจ้าของภาษาอย่ากลัวควรเข้าไปพูดคุยด้วยเลย ถ้ามีโอกาส สมัยผมบวชเป็นสามเณรอยู่ที่วัด ผมเห็นนักท่องเที่ยวที่เป็นชาวต่างชาติ เข้ามาเที่ยวที่วัด ผมจึงอาสาเที่ยวชมโบสถ์ และรอบบริเวณวัด แล้วก็ถือโอกาสฝึกภาษาไปในตัวด้วย จนผมได้โยมอุปัฏฐากเป็นหม่อมส่งผมไปเรียนต่อถึงเมืองนอกเมืองนาเลยทีเดียว

3. **ทักษะการอ่าน** การอ่านเป็นทักษะที่เริ่มเป็นระบบโรงเรียนเพราะต้องมีคนคอยสอนคอยแนะนำ อธิบายอย่างใกล้ชิด โดยเฉพาะในช่วงวัยเด็ก แต่พอโตขึ้นมีความรู้มีประสบการณ์มากพอก็สามารถอ่านเองได้ทุกเรื่อง ในส่วนของภาษาอังกฤษ หากเริ่มต้นที่ A B C... โดยไม่ต้องมีพื้นฐานความรู้มาก่อน จำเป็นต้องมีคนคอยแนะนำและค่อยๆพัฒนาไปเอง จนสามารถยืนหยัดด้วยตนเองและสามารถจะใช้ *เทคนิคการอ่านต่างๆเช่นการอ่านเร็ว(Speed reading) การอ่านแบบกวาดสายตาทั่วๆไป(Skimming) การอ่านแบบเจาะหาข้อมูลเฉพาะ(Scanning) การอ่านเพื่อเก็บรายละเอียด(Detailed reading) การอ่านที่ใช้กันมากอีกวิธีหนึ่งคือ SQ3R ย่อมาจาก Survey(สำรวจข้อมูลหรือเนื้อหา) Question(การตั้งคำถามในใจกับเรื่องที่เราอ่าน) ส่วน R 3ตัวได้แก่ Read(การลงมืออ่าน) Recite (ตรวจสอบ) Review(ทบทวน)* มีคนที่อ่านเร็วที่สุดในโลกชื่อ **Howard Stephen Berg** ได้รับการบันทึกสถิติไว้ในหนังสือ Guinness Book of World Records 1990 ในเวลาเพียงไม่เกิน 10 นาที เขาสามารถอ่านเป็นเล่มหนาๆและเข้าใจเนื้อหาได้อีกด้วยเป็นการอ่านที่เรียกว่าMega Speed Reading เป็นการฝึกแบบอ่านเร็วมากโดยการใช้สายตาและมือเคลื่อนไหวประกอบอย่างรวดเร็ว รวมทั้งการอ่านแบบถอยหลังหรือย้อนกลับ โดยใช้ดินสอ หรือนิ้วมือลากเป็นตัว เอส (S) แล้วกวาดสายตาโดยไม่จำเป็นต้องอ่านหมดทุกคำ หากเราสามารถฝึกฝนได้อย่างนี้น่าจะช่วยให้เราเป็นนักอ่านเร็วได้เช่นกัน

4. **ทักษะการเขียน** การเขียนเป็นทักษะสุดท้ายที่เราจะต้องทำให้ได้ เป็นศูนย์รวมสุดท้ายของทักษะการฟัง การพูด การอ่าน หมายความว่าจากความรู้และประสบการณ์ต่างๆที่เราได้มาจากประสบการณ์ต่างๆที่เราได้มาจากการฟัง การพูด การอ่าน เราสามารถนำมาถ่ายทอดให้คนอื่นได้รับรู้ ดังนั้น *ทักษะการเขียนจึงเป็น Summation of All Skills หรือบทสรุปของทักษะทั้งหลาย แต่ด้านการเขียนเป็นทั้งศาสตร์และศิลป์จึงจำเป็นที่เราจะต้องรู้หลักการเขียนแบบต่างๆ* เช่นการเขียนเรียงความ(Essay)การเขียนจดหมาย(Letter)การเขียนอีเมล (E-mail) การเขียนรายงาน(Report) การเขียนใบสมัครงาน(Job Application) การเขียนเรื่องสั้น(Short Story) การเขียนนวนิยาย(Novel) การเขียนสุนทรพจน์(Speech) เป็นต้น แต่การที่เราจะเขียนต้องมีความรู้ในเรื่องที่เราเขียน ต้องรู้จักการใช้ภาษาอย่างถูกต้อง และนำเสนอที่ทำให้ผู้อ่านเข้าใจง่าย เข้าใจเนื้อหา จึงจะถือว่าบรรลุเป้าหมายในการเขียน แต่อย่าลืมว่า การเขียนเป็นทักษะที่เราต้องฝึกฝนให้มากๆ การเป็นนักเขียนที่ดี ต้องเป็นนักฟังและนักอ่านที่ดีด้วย จึงจะครบเครื่องเรื่องความเก่ง ตอนที่ผมฝึกการเขียน ผมมีบันทึกประจำวันติดตัวไปด้วยทุกแห่งทุกหน 15 นาทีก่อนนอน ผมจะมานั่งอ่านบททวนและเขียนบันทึกประจำวันเป็นภาษาอังกฤษแทบทุกวัน จนผมพบว่าผมเก่งขึ้นเรื่อยๆ ลองใช้วิธีนี้ก็ไม่ได้ไม่สงวนลิขสิทธิ์หรอกนะ

5. **ทักษะด้านคำศัพท์** คำศัพท์เป็นกุญแจดอกแรกที่จะไขห้องแห่งความลับหรือ Chamber of Secrets คล้ายๆกับแฮรี่ พอตเตอร์ ของ J.K. Rowling ไปสู่การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศให้ได้ผล หากไม่มีคำศัพท์อยู่ในหัวสมองของเราเลยต่อให้เก่งแค่ไหนอย่างไร ทั้งการฟัง การพูด การอ่าน เขียน เพราะไม่รู้ว่าจะเอาอะไรมาฟัง มาพูด มาอ่าน และมาเขียน ฉะนั้นเราต้องหาวิธีจดจำคำศัพท์ไว้ให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ ก็อย่างที่ผมชอบดอกย้ากับลูกศิษย์นักศึกษาว่า "ศัพท์มากเก่งมาก ศัพท์น้อยเก่งน้อย ไม่ได้ศัพท์เลยก็ไม่เก่งเลย" วิธีการจดจำหรือท่องจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษทำได้หลายวิธี เช่น

- 1) เจอคำที่ไม่รู้ความหมายหรือออกเสียงไม่ถูกก็เปิดพจนานุกรมไปเรื่อยๆ
- 2) ลงมือท่องจำเป็นการเป็นงานไปเลย ตั้งเป้าหมายว่าจะทำให้ได้กี่คำ ภายในเวลากี่วันก็เดือน ก็ปี ก็ทำให้ได้ตามนั้น
- 3) ท่องจำจากคำง่ายๆไปหายาก จากเรื่องใกล้ตัวไปหาเรื่องไกลตัว
- 4) แยกท่องจำหรือจดจำเป็นหมวดหมู่ เช่น คำศัพท์เกี่ยวกับสิ่งของเครื่องใช้ ร่างกาย บ้าน ศูนย์การค้า สถานีรถไฟ สนามบิน ฯลฯ
- 5) จดลงในสมุดบันทึกช่วยจำทุกวัน และ
- 6) ท่องจำแบบคำคล้องจอง เช่น go-ไป high- สูง ยุง-mosquito โมโน-angry crazy-บ้าบอ or- หรือ มือ-hand fan-พัดลม นม-milk ให้ ได้เป็นพันคำหรือหมื่นคำก็ยังได้

นอกจากนั้นยังสามารถเรียนรู้จดจำคำศัพท์ได้จากการเล่นปริศนาคำทาย (Riddles) การเล่นเกมสต่อคำ (Crosswords , Scrabbles) และการแข่งขันตอบปัญหาคำศัพท์ภาษาอังกฤษแบบในภาพยนตร์ Bee season ที่แสดงโดยริชาร์ด เกียร์ ก็จะช่วยเพิ่มพูนพัฒนาคำศัพท์ได้อีกเช่นกัน ที่สำคัญต้องหัดทำตัวเป็นคนรักคำศัพท์ หรือ Word Lover เจอคำไหนไม่รู้ก็จดไว้แล้วไปเปิดดูในพจนานุกรมทีหลัง คำไหนยากยิ่งท้าทายให้จดจำยิ่งชอบ ผมเองเป็นคนรักคำศัพท์ ชอบคำยากและคำใหม่ๆแปลกๆ คำยากที่สุดที่ผมจำได้สมัยเรียนอยู่ระดับปริญญาตรี คือคำว่า *Anti-establishmentarianism ซึ่งมีตัวอักษรถึง25ตัว หมายถึงลัทธิที่ไม่เห็นด้วยกับประเพณีดั้งเดิมเก่าๆ* อะไรทำนองนั้นแหละ คำยากๆที่ผมจำได้ตั้งแต่สมัยยังเรียนอยู่ระดับปริญญาตรีอื่น เท่าที่พอจะนึกได้ขณะนี้ เช่นคำว่า Marvelik (สัตว์ไม่มีเจ้าของ)คนนอกค่ายหรือนอกคอก Intelligentsia (ปัญญาชน) Summum Bonum

(นิพพาน) Equilibrium(ดุลยภาพ) Cessation (การดับสูญ) Tranquillity(ความสงบเยือกเย็น) Equanimity (ความมั่นคงทางจิตใจ) Magnanimity (ความใจกว้าง) Infatuation (ความลุ่มหลง) Impermanence(ความไม่ยั่งยืน) Fluctuation(ความไม่คงที่) ก็อย่างที่เกริ่นไว้แล้ว ผมชอบคำศัพท์มาก ถึงขนาดท่องจำพจนานุกรมเป็นเล่มๆมาแล้ว ปัญหาใหญ่สุดของนักศึกษาไทยที่ทำให้เรียนภาษาอังกฤษ ไม่เป็นโล่ ไม่เป็นพายุ ไม่ได้เรื่องได้ราวสักที ก็เพราะปัญหาไม่ได้คำศัพท์หรือมีคำศัพท์อยู่ในสมองไม่ก็คำนี้เองแหละ ส่วนจะแก้วิธีไหนบ้างก็เลือกเอาที่แล้วก็แล้วกัน แต่อย่าไปเลือกวิธี **"โกงเถอะโยม"** ของจตุรงค์ มกจ๊ก เป็นอันขาด เพราะจะทำให้ไม่เก่งอะไรเลยตลอดชีวิต

เรื่องคำศัพท์นอกจากเราจะรู้คำศัพท์พื้นฐานธรรมดาทั่วไปแล้ว ถ้าเราอยากเก่งจริง เราต้องรู้คำศัพท์ที่ใช้อยู่ในสาขาวิชาต่างๆ ซึ่งมีอยู่มากมายเช่น IT, Computer, Science, Technology เป็นต้น รวมทั้งสำนวน(Idioms) คำคะนองปากหรือคำสแลง(Slang) คำเฉพาะกลุ่ม(Jargons) คำรื่นหู(Euphemism) คำตลาด(Cliches) คำที่เป็นทางการ(Formal) คำเป็นกันเองหรือไม่เป็นทางการ(Informal) และคำต่างประเทศ(Foreign Words) ที่นำมาใช้ในภาษาอังกฤษเช่นภาษาละติน กรีก เยอรมัน ฝรั่งเศส สเปน เป็นต้น จึงจะนับว่าเก่งหรือเจ๋งจริง รอบรู้จริงในเรื่องของคำศัพท์ รายละเอียดหาอ่านได้จากตำราซึ่งมีวางขายตามร้านหนังสือทั่วไป ถ้าไม่อยากจะเสียตังค์ก็เปิดเว็บไซต์หาอ่านเอาเองได้ตลอดเวลา

อีกเรื่องหนึ่งที่สำคัญที่เราควรรู้ เวลาเรียนรู้หรือจดจำคำศัพท์คือเรื่องคำอุปสรรค(Prefix) ที่วางไว้หน้าคำนาม และปัจจัย(Suffix) ซึ่งวางไว้หลังคำนามที่เป็นรากคำเพื่อทำให้คำนั้นเกิดความหมายใหม่หรือเปลี่ยนไปในทางตรงกันข้าม เช่นคำว่า Happy เป็นคำคุณศัพท์แปลว่าสุขกายสบายใจ ถ้าเติมปัจจัยไว้ด้านหลังเราก็จะได้คำ(หลังจากที่เปลี่ยนจาก y เป็น i ตามกฎแล้ว) Unhappiness ซึ่งทำหน้าที่เป็นคำนาม แปลว่า "ความทุกข์หรือการไม่มีความสุขกายสบายใจ" อีกคำหนึ่งที่น่าสนใจคือคำว่า Possible ก็จะแปลว่า "เป็นไปได้" ถ้าเติมอุปสรรค im- เข้าข้างหน้าเป็น Impossible ก็จะแปลว่า "เป็นไปได้ไม่ได้" ถ้าเติมปัจจัย -ity ก็จะได้ Impossibility หมายถึง "ความเป็นไปไม่ได้" ยังมีอุปสรรคและปัจจัยอีกหลายตัวที่เราต้องเรียนรู้ ให้ดูในส่วนที่เป็นรายละเอียดของแต่ละเรื่องเกิด

การเรียนรู้ไวยากรณ์ ไวยากรณ์เป็นเรื่องใหญ่ เป็นยาขม ไม่เบื่อไม่เมาสำหรับเด็กไทย เพราะโดยนิสัยเด็กไทยไม่ชอบกฎเกณฑ์หรือกฎระเบียบอะไรมากนัก ช่วงหัดฟัง-พูดตอนแรกๆไวยากรณ์ยังไม่จำเป็นที่จะต้องเรียนรู้ ขอให้เรียนเสียงเรียนแบบให้ถูกต้องก็เพียงพอที่จะสื่อสารเบื้องต้นได้ แต่พอเริ่มเข้าสู่ระบบโรงเรียน การเรียนรู้เรื่องไวยากรณ์ก็จะเริ่มจำเป็นขึ้นเรื่อยๆ จุดที่ไวยากรณ์จำเป็นมากๆคือ การเขียน ไม่ว่าจะเป็นการเขียนเรียงความจดหมาย บันทึกรายงาน ประวัติย่อส่วนตัว หรือแม้แต่การฝึกเขียนระดับประโยค(Sentence) และอนุภาค (Paragraph) หากไม่รู้หลักภาษาหรือหลักไวยากรณ์เสียแล้ว ก็ไม่สามารถจะเขียนความรู้ ความคิด หรือความต้องการของตัวเองออกมาให้คนอื่นเข้าใจได้ การเขียนถูกต้องตามหลักภาษาจะทำให้อ่านแล้วเข้าใจตรงกัน สื่อสารกันรู้เรื่อง เพราะผู้อ่านจะพยายามทำความเข้าใจเนื้อหา โดยการตีความหรือถอดรหัสความหมายที่ซ่อนอยู่ในตัวหนังสือ และการที่จะทำเช่นนั้นได้ ต้องอาศัยระบบของภาษาหรือหลักภาษามาช่วยในการทำความเข้าใจความหมาย ดังนั้นหากเราอยากเก่งภาษาอังกฤษ ก็ต้องเรียนรู้ไวยากรณ์หรือหลักการของภาษาอังกฤษด้วยโดยสรุปแล้ว การเรียนรู้เข้าใจไวยากรณ์หมายถึงการเรียนรู้เข้าใจในเรื่องหลักๆต่อไปนี้

1) ส่วนต่างๆของคำพูด(Parts of Speech)

อันได้แก่ คำนาม(Noun) สรรพนาม (Pronoun) กริยา (Verb) กริยาวิเศษณ์ (Adverb) คุณศัพท์ (Adjective) สันธาน (Conjunction) บุรพบท (Preposition) และ คำอุทาน(Interjection)

2) ประโยค(Sentences)

ประโยคในแง่โครงสร้างอันได้แก่ ประโยคใจความเดียว(Simple)ประโยคใจความรวม(Compound)ประโยคใจความผสม(Complex)และประโยคใจความผสมผสาน(Compound-complex)และประโยคในแง่หน้าที่ เช่น ประโยคบอกเล่า(Declarative)ประโยคปฏิเสธ(Negative)ประโยคคำถาม(Question) ประโยคคำสั่ง(Imperative) ประโยคอุทาน(Exclamation)ประโยคที่มีโครงสร้างพิเศษ(Formulaic expressions) เช่น ประโยคอวยพร Happy Birthday, Merry Christmas,(May)God bless you, Long live the King/Queen ประโยคสาปแช่ง Goddamn it, Son of a bitch, Go to hell เป็นต้น

3) กาลของกริยา(Tense)

ในประโยคภาษาอังกฤษ กริยาจะต้องเปลี่ยนรูปหรือคงรูปแต่เปลี่ยนเสียงเช่น(read) รีด (read)เร็ด (read)เร็ด ไปตามกาลของประโยค กาลใหญ่ๆในภาษาอังกฤษมี3กาลคือ Present(ปัจจุบัน) Past(อดีต) Future(อนาคต) แต่ละกาลก็จะแยกย่อยออกไปอีกอย่างละ 4 กาล ย่อยเท่ากัน คือ Simple(ธรรมดา) Continuous หรือ Progressive(กำลังดำเนินไปอยู่) Perfect(สมบูรณ์) และPerfect Continuous(สมบูรณ์แบบต่อเนื่อง) ซึ่งจะมีโครงสร้างและวิธีใช้ที่แตกต่างกันออกไป

4) เอกพจน์ พหูพจน์ของนาม(Singular-Plural)

ซึ่งจะมีผลกระทบต่อความหมายและการใช้กริยาที่สอดคล้องกัน(ในกรณีที่ เป็นPresent Tense หรือปัจจุบันกาลรวมทั้ง Tense ย่อยของมัน) หลักกว้างๆก็คือ ประธานเอกพจน์ กริยาเอกพจน์ ประธานพหูพจน์ กริยาพหูพจน์ เรื่องเอกพจน์-พหูพจน์ เป็นเรื่องยุ่งยากซับซ้อนสำหรับคนไทยพอสมควรเพราะมีกฎการเปลี่ยนแปลง ประมาณสืบทว่าข้อ หลักใหญ่ๆของการเปลี่ยนจากเอกพจน์เป็นพหูพจน์ คือ เติม s หรือ es หลังคำนามเอกพจน์ แต่ก็มีข้อยกเว้นในหลายกรณีที่น่าสนใจ เช่น การสับเปลี่ยนแปลงภายใน ตัวอย่างดังนี้ *man-men, woman-women, child-children, ox-oxen, datum-data, crisis-crises, thesis-theses* และไม่มีการเปลี่ยนแปลงอะไรเลย เนื่องจากคำนามบางคำเป็นได้ทั้งเอกพจน์และพหูพจน์โดยไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนรูปอะไรเลย เช่น Fish, Deer, Sheep

5) ประโยคกรรตวาจาก (Active Voice)

และประโยคกรรมวาจาก(Passive Voice) ซึ่งมีโครงสร้างและความหมายเฉพาะตัว ประโยคกรรตวาจาก เน้นประธานของประโยคเป็นผู้กระทำ เช่น John kisses Mary ส่วนประโยคกรรมวาจาก เน้นประธานของประโยคเป็นผู้ถูกกระทำเช่น Mary is kissed by John

6) ประโยครายงานโดยตรง(Direct Speech) และประโยครายงานโดยอ้อม (Indirect Speech) ประโยครายงานโดยตรงจะมีเครื่องหมายคำพูด ส่วนประโยครายงานโดยอ้อมเป็นประโยคที่ผู้พูดนำมาดัดแปลงและไม่มีเครื่องหมายคำพูด (ให้สังเกต Tense ของประโยคย่อยต้องเปลี่ยนไปตาม)

7) เครื่องหมายวรรคตอน (Punctuation)

ในภาษาอังกฤษเช่น Full stop หรือPeriod (.) เครื่องหมายจบประโยค เครื่องหมายคำถาม Question (?) เครื่องหมายแสดงความรู้สึกรุนแรง Exclamation (!) เครื่องหมายComma (,) เครื่องหมายColon(:) เครื่องหมายSemi-colon(;) เครื่องหมายขีดสั้นHyphen(-) เครื่องหมายขีดยาว Dash(_) เครื่องหมายวงเล็บ Parenthesis () เป็นต้น ลองถามตัวเองว่าเก่งไวยากรณ์แค่ไหน หากคำตอบออกมาว่า รู้ทุกเรื่องและเข้าใจทั้งหมดก็แสดงว่าไวยากรณ์อยู่ในขั้นเก่งหรือเก่งมาก ถ้ารู้บ้างไม่รู้บ้าง ก็อยู่ในขั้นพอใช้ ถ้าไม่รู้อะไรเลยก็แสดงว่าอ่อนมาก ก็ต้องรีบ

พัฒนาตัวเองอย่างเข้มข้น เร่งด่วนต่อไป วิธีการที่จะทำให้เก่งไวยากรณ์มีหลายวิธี ส่วนตัว ผมอ่านและค้นคว้าตำราไวยากรณ์หลายๆเล่ม ทั้งที่เขียนโดยคนไทยและฝรั่ง เสร็จแล้วก็จะลองเปรียบเทียบดูว่าใครเขียนดี ใครเขียนละเอียดและถูกต้องที่สุดแล้วฝึกหัด และนำไปใช้สอนต่อ เรื่องเดียวกันแต่เข้าใจยากง่าย ก็ต้องใช้วิธีอ่านบ่อยๆ จึงจะเข้าใจและจดจำนำไปใช้ได้จริงๆ สำหรับคนไทย ผมพบว่าเรื่องที่เข้าใจยากง่าย และใช้กันผิดๆอยู่บ่อยๆก็จะมี เรื่อง *กาลของกริยา(Tense) กริยา 3 รูป(ช่อง) เอกพจน์-พหูพจน์ ประโยคกรรตวาจก และประโยคกรรมวาจก ประโยคชนิดต่างๆ ส่วนต่างๆของคำพูดกริยารูปแบบพิเศษ เป็นต้นโดยสรุปแล้วการเรียนรู้ไวยากรณ์ให้เข้าใจและนำไปใช้ได้ นั้น ไม่มีอะไรดีไปกว่าการใช้กฎหรือหลักของ " การกระทำซ้ำบ่อยๆ" หรือ อ่านบ่อยๆ ทบทวนบ่อยๆ โดยเฉพาะในเรื่องที่เราไม่เข้าใจ และทำไม่ได้สักที ในที่สุดเราก็จะเก่งไปเองแหละ*

การออกเสียงภาษาอังกฤษ

การออกเสียงภาษาอังกฤษให้ถูกต้องตามหลักภาษา เป็นสิ่งไม่จำเป็นนักหากเรามีเป้าหมายแค่สื่อความหมายให้คนอื่นรู้ว่าเราคิดอย่างไร ต้องการอะไร และคาดหวังอะไรจากคนอื่น การพูดโดยไม่ตรงกับสำเนียงเจ้าของภาษา หรือไม่ตรงกับสำเนียงมาตรฐานของเจ้าของภาษา ก็พอจะสื่อความพอรู้เรื่องกันได้เหมือนกับตอนที่คนจีนผืนแผ่นดินใหญ่เริ่มค้าขายกับฝรั่งใช้ภาษาอังกฤษแบบดัดๆกับใสอย่างงูๆปลาๆ ก็พอขายของได้ บรรลุเป้าหมายของการสื่อสารพอสมควร แต่การพูดที่เป็นการเป็นงาน เป็นทางการที่ต้องการถูกต้องแม่นยำ โดยเฉพาะในเชิงวิชาการ การทูต ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ ภาวะสงคราม ความขัดแย้ง ในแวดวงผู้ดีชั้นสูง การออกเสียงภาษาอังกฤษให้ถูกต้องตรงกันกับเจ้าของภาษาเป็นสิ่งจำเป็นมาก อย่าลืมนิสิตไทยที่ว่า **"สำเนียงสอภาษา กริยาสอสกุล"** หากเราพูดได้ด้อย่างเจ้าของภาษาหรือใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา อย่างที่สุดเราจะได้ในสิ่งต่อไปนี้ การยอมรับนับถือว่าเป็นพวกเดียวกัน ความเป็นมิตรความเป็นกันเอาการสื่อความหมายที่ชัดเจนถูกต้องตามมาตรฐานสากล สำเนียงการออกเสียงตราฐานมาตรฐานสากลในความรู้สึกของผม มีเพียง 2 สำเนียง คือ สำเนียงอังกฤษ และสำเนียงอเมริกัน สมัยก่อนโน้น เมื่อราวๆ 20-30 ปี ที่แล้ว ผมเรียน สำเนียงอังกฤษผ่านอาจารย์ชาวอังกฤษ(ในไทย) และรายการวิทยุ BBC และเรียนสำเนียงอเมริกันผ่านอาจารย์อเมริกัน(ในไทย) และรายการวิทยุ (VOA) เป็นหลักจนในที่สุด ฟังเข้าใจทั้งสองสำเนียง และพูดได้ทั้งสองสำเนียงแต่ก็ตัดสินใจที่จะพูดสำเนียงอเมริกันมากกว่า ต่อมาผมมีโอกาสดำเนินทางไปฝึกอบรมและดูงานรวมทั้งท่องเที่ยวทั้งอังกฤษและอเมริกาซึ่งถือว่าเป็นสุดยอดต้นตำรับภาษาอังกฤษ ผมขอแนะนำให้ทุกคนที่สนใจอยากเป็นจอมยุทธ์ภาษาอังกฤษเรียนรู้ความแตกต่างระหว่างสำเนียงอังกฤษและสำเนียงอเมริกัน ให้ดี และเลือกที่จะใช้สำเนียงใดสำเนียงหนึ่งอย่างถูกต้องเหมาะสม ตามแต่โอกาส ถ้าเดินทางไปลอนดอนก็ใช้สำเนียงอังกฤษ ถ้าเดินทางไปในนิวยอร์ก ก็จงใช้สำเนียงอเมริกัน โปรดระลึกไว้อย่างหนึ่งว่า คนอังกฤษค่อนข้างดูถูกสำเนียงอเมริกัน ในขณะที่คนอเมริกันก็ไม่ค่อยจะชื่นชมสำเนียงอังกฤษนัก ทั้ง 2 ประเทศนี้ยังมีอคติทางภาษาต่อกันอยู่พอสมควร แต่ในแวดวงชั้นสูงของอเมริกัน ยังแอบชื่นชมยกย่อง ภาษาอังกฤษ สำเนียงอังกฤษอยู่พอสมควรเหมือนกัน ทางที่ดีเราควรจะเอาตัวรอด (Play safe)ไว้ก่อนเป็นดีที่สุด ที่สำคัญและใกล้ตัวที่สุด อย่าลืมนิสิตไทยที่เรียนภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาสำหรับคนไทย เช่น การออกเสียงตัว G, H, J, L, S, TH, V, X, และ Z ในคำต่างๆ ให้คล่องๆ ด้วย

สรุปลงตรงนี้ว่า การเรียนภาษาอังกฤษให้เก่งนั้นไม่ใช่เรื่องยากเย็นแสนเข็นอะไร ขอให้เรารู้วิธีการที่ถูกต้องเหมาะสมกับตนเอง วางแผนแล้วลงมือทำอย่างจริงจังๆให้ได้ตามแผน มันก็เท่านั้นแหละ เดี่ยวความเก่งความชำนาญมันก็ตามมาเองโดยมีพักต้องสงสัยแต่ประการใด อ้อ อย่าลืมหัดคิด หัดฝันและหัดละเมอเป็นภาษาอังกฤษแบบผมบ้างก็แล้วกัน เพราะนั่นเป็นการ

วัดผลอย่างหนึ่ง ว่าภาษาอังกฤษของคุณเข้าขั้นใช้งานได้แล้วหรือยัง อ้ออีกเรื่องหนึ่งที่อยากฝากไว้ก่อนจบก็คือ อย่าลืมเรื่องการดูหนัง ฟังเพลง ภาษาอังกฤษ ให้เกิดการซึมซับภาษามากๆ ซึ่งในที่สุดมันจะทำให้เราอ่านขานาญคล่องแคล่วไปแบบไม่รู้ตัวเลยทีเดียวและที่่ว่ามาทั้งหมดนี้ เป็นการแนะนำเทคนิควิธีการเท่านั้น หากไม่มีการนำไปปฏิบัติหรือลงมือปฏิบัติ ก็จะไม่เกิดประโยชน์อะไรเลย

Appendix A

Guide to simple British pronunciation markup

Rev. 0.91 Reference: Merriam-Webster Online Dictionary [\[1\]](http://www.m-w.com/) (<http://www.m-w.com/>)

Vowels	Used in	Example
aa	relax, bat	rihLAAKS- relax
ay	date, same	DAYT- date
ah	father, far	FAHthuhr- father
aw	chainsaw, thaw	CHAYNsaw- chainsaw
eh	federal, pet	FEHDuhrhl- federal
ee	meander, bleed, feed, speed	meeANDuhr- meander
er	learn, bird, hurt	LERN- learn
ih	swish, trip, snip	SWIHS- swish
iy	frightful, side, buy	FRIYTfuhl- frightful
o	bonfire, pot, bottom	BONfiyuh- bonfire
oh	boneless, know, beau	BOHNlehs- boneless
oi	destroy, annoy	dihSTROI- destroy
oo	ruler, fool	ROOLuh- ruler
ow	flout, noun, sound	FLOWT- flout
uh	rumble, ton, fun, abut	RUHMbl- rumble
uu	wood, would, book	WUUD- would
y	young, cue, yet	YUHNG- young
b	baby, bone	BAYbee- baby
ch	chubby, checker	CHUHbee- chubby
d	bidder, do, did, done	BIHduhr- bidder
f	stuff, rough, fluff	STUHF- stuff
g	got, big, rag	GOT- got
h	headwind, hat, hold	HEHDwihnd- headwind
j	journey, join, jab, nudge	JERnee- journey
k	carrot, cake, kite, ache, book	KAAruht- carrot
l	valley, cool, flash	VAAlee- valley
m	mammal, dam, move	MAAmuhl- mammal
n	never, pan	NEHVuhr- never
ng	something, sang, sink	SUHMthihng- something
p	plus, lip, trapper	PLUHS- plus

Vowels	Used in	Example
r	rambunctious, race, terror	raamBUHNKshus- rambunctious
s	citation, salad, less, city	siyTAYshuhn- citation
sh	machine, mash, mission, special	muhSHEEN- machine
t	later, untie, latter	LAYtuh- later
th	thing, ether, thoughtful	THIHNG- thing
t~h	neither, then, this	NEEt~hur- neither
v	volume, invite	VOLyoom- volume
w	away, willing, wander	uhWAY- away
wh	while, whale, when	WHIYL- while
z	raise, zone, breeze	RAYZ- raise
zh	revision, garage	reeVIHzhuhn- revision

Appendix B

Guide to simple American pronunciation markup

Rev. 0.91 Reference: Merriam-Webster Online Dictionary [1] (<http://www.m-w.com/>)

Vowels	Used in	Example
aa	relax, past	rihLAAKS- relax
ay	date, same	DAYT- date
ah	father, far	FAHthuhr- father
aw	chainsaw, thaw	CHAYNsaw- chainsaw
eh	federal, pet	FEHDuhruhl- federal
ee	meander, bleed, feed, speed	meeAANduhr- meander
ih	swish, trip, snip	SWIHSH- swish
iy	frightful, side, buy, italics	FRIYTfuhl- frightful
oh	boneless, know, beau	BOHNlehs- boneless
oi	destroy, annoy	dihSTROI- destroy
oo	reunion, rule, fool	reeYOONyuhn- reunion
ow	flout, noun, sound	FLOWT- flout
uh	monotony, ton, fun, abut	muhNAHtuhnee- monotony
uu	wood, would, book	WUUD- would
y	young, cue, yet	YUHNG- young
b	baby, bone	BAYbee- baby
ch	chubby, checker	CHUHbee- chubby
d	bidder, do, did, done	BIHduhr- bidder
f	stuff, rough, fluff	STUHF- stuff
g	got, big, rag	GAHT- got
h	headwind, hat, hold	HEHDwihnd- headwind
j	journey, join, jab, nudge	JUHRnee- journey
k	carrot, cake, kite, ache, book	KEHruht- carrot
l	valley, cool, flash	VAAlee, valley
m	mammal, dam, move	MAAmuhl- mammal
n	never, pan	NEHVuhr- never
ng	something, sang, sink	SUHMthihng- something
p	plus, lip, trapper	PLUHS- plus
r	rambunctious, race, terror	raamBUNKshus- rambunctious
s	citation, salad, less, city	siyTAYshuhn- citation

Vowels	Used in	Example
sh	machine, mash, mission, special	muhSHEEN- machine
t	later, untie, latter	LAYtuhr- later
th	thing, ether, thoughtful	THIHNG- thing
t~h	neither, then, this	NEEt~hur- neither
v	volume, invite	VAHLyoom- volume
w	away, willing, wander	uhWAY- away
wh	while, whale, when	WHIYL- while
z	raise, zone, breeze	RAYZ- raise
zh	revision, garage	reeVIHzhuhn- revision

Appendix C

English

English is a West Germanic language related to Dutch, Frisian and German with a significant amount of vocabulary from French, Latin, Greek and many other languages.

Approximately 341 million people speak English as a native language and a further 267 million speak it as a second language in other 104 countries including the UK, Ireland, USA, Canada, Australia, New Zealand, South Africa, American Samoa, Andorra, Anguilla, Antigua and Barbuda, Aruba, Bahamas, Barbados, Belize, Bermuda, Botswana, British Indian Ocean Territory, British Virgin Islands, Brunei, Cameroon, Canada, Cayman Islands, Cook Islands and Denmark.

Source: <http://www.ethnologue.com/>

English alphabet

Aa	Bb	Cc	Dd	Ee	Ff	Gg	Hh	Ii	Jj	Kk	Ll	Mm
[eɪ]	[bi:]	[si:]	[di:]	[i:]	[ɛf]	[dʒi:]	[eɪtʃ]	[aɪ]	[dʒeɪ]	[keɪ]	[ɛl]	[ɛm]
Nn	Oo	Pp	Qq	Rr	Ss	Tt	Uu	Vv	Ww	Xx	Yy	Zz
[ɛn]	[əʊ]	[pi:]	[kju:]	[ɑ:]	[ɛs]	[ti:]	[ju:]	[vi:]	[ˈdʌbəlju:]	[ɛks]	[waɪ]	[zɛd/zi:]

Pronunciation

The sounds represented here are those of British English spoken with an R.P. (Received Pronunciation) accent. [Other varieties of English](#) differ considerably in pronunciation, especially the vowels and diphthongs.

Vowels

- ɑ: father ['fɑ:ðə], **alms** [ɑ:mz], **clerk** [kɑ:lk], **heart** [hɑ:t], **sergeant** ['sɑ:dʒənt]
 æ cat [kæt], **plait** [plæt]
 ɛ **bet** [bet], **ate** [et], **bury** ['beri], **heifer** ['heɪfə], **said** [sed], **says** [sez]
 ə **potter** ['pɒtə], **alone** [ə'leɪn], **funious** ['fju:ɪəs], **nation** ['neɪʃən], **the** [ðə]
 ɜ: **fern** [fɜ:n], **burn** [bɜ:n], **fir** [fɜ:], **learn** [lɜ:n], **term** [tɜ:m], **worm** [wɜ:m]
 ɪ **pretty** ['prɪti], **build** [bɪld], **busy** ['bɪzi], **nymph** [nɪmf], **pocket** ['pɒkt], **sieve** [sɪv], **women** ['wɪmɪn]
 i: **see** [si:], **aesthete** ['i:sθi:t], **evil** ['i:vəl], **magazine** [ˌmæɡə'zi:n], **receive** [rɪ'si:v] **siege** [si:dʒ]
 ɒ **pot** [pɒt], **botch** [bɒtʃ], **sorry** ['sɒri]
 ɔ: **thaw** [θɔ:], **broad** [brɔ:d], **drawer** ['draʊə], **fault** [fɔ:lt], **halt** [hɔ:lt], **organ** ['ɔ:ɡən]
 ʊ **pull** [pʊl], **good** [ɡʊd], **should** [ʃʊd], **woman** ['wʊmən]
 u **zoo** [zu], **do** [du], **queue** [kju], **shoe** [ʃu], **spew** [spiʊ], **true** [tru], **you** [ju]
 ʌ **cut** [kʌt], **flood** [flʌd], **rough** [rʌf], **son** [sʌn]

Diphthongs and triphthongs

- aɪ **dive** [daɪv], **aisle** [aɪl], **guy** [ɡaɪ], **might** [maɪt], **rye** [raɪ]
 aɪə **fire** [faɪə], **buyer** ['baɪə], **liar** ['laɪə], **tyre** ['taɪə]
 aʊ **out** [aʊt], **bough** [baʊ], **crowd** [kraʊd], **slouch** [slaʊtʃ]
 aʊə **flour** ['flaʊə], **cower** ['caʊə], **flower** ['flaʊə], **sour** ['saʊə]
 eɪ **paid** [peɪd], **day** [deɪ], **deign** [deɪn], **gauge** [ɡeɪdʒ], **grey** [ɡreɪ], **neigh** [neɪ]
 ɛə **bear** [beə], **dare** [deə], **prayer** [preə], **stairs** [steəz], **where** [weə]
 ɪə **tear** [teə], **beer** [beə], **mere** [meə], **tier** [teə]
 oʊ **note** [noʊt], **beau** [boʊ], **dough** [doʊ], **hoe** [hoʊ], **slow** [sloʊ] **yeoman** ['jeoman]
 ɔɪ **void** [voɪd], **boy** [boɪ], **destroy** [drɪ'strɔɪ]
 ʊə **poor** [puə], **skewer** ['skjuə], **sure** [ʃuə]

Consonants

p	p ig [pɪɡ]	b ig [bɪɡ]	t ea [ti:]	d actylology [ˌdæktɪˈlɒlədʒɪ]		
k	kangaroo [ˌkæŋɡəˈruː],	cacophony [kəˈkɒfəni]				
g	get [ɡet],	ghoul [guːl],	guard [ɡɑːd],	examine [ɪˈɡzæmɪn]		
m	mammoth [ˈmæməθ]					
n	nyctophobia [ˌnɪktəʊˈfəʊbiə],	knowledge [ˈnɒlɪdʒ],	gnatobiotics [ˌneʊtəʊbaɪˈɒtɪks],	pneumatic [ˈnjʊmətɪk]		
ŋ	sing [sɪŋ],	pharynx [ˈfæ.ɪŋks]				
r	radio [ˈreɪdɪəʊ],	rhinoceros [ˌraɪˈnɒsərəs / ˌraɪˈnɒsrəs]				
f	foxtrot [ˈfɒks.tɹɒt],	phoenix [ˈfiːnɪks]	V various [ˈveəriəs]			
θ	thin [θɪn]	Œ these [ðiːz]				
s	silly [ˈsɪli],	circus [ˈsɜːkəs]	Z zebra [ˈziːbrə / ˈzebrə],	Xerox [ˈziəɹɒks]		
ʃ	ship [ʃɪp],	election [ɪˈlekʃən],	machine [məˈʃiːn],	mission [ˈmɪʃən],	pressure [ˈpreʃə],	schedule [ˈʃedjuːl]
ʒ	treasure [ˈtʃɜːə],	azure [ˈæzə],	evasion [ɪˈveɪʒən]			
h	hotel [həʊˈtel]					
l	lateral [ˈlætərəl]					
j	yes [jes],	onion [ˈʌnjən],	vignette [vɪˈnjɛt]			
tʃ	chew [tʃuː],	nature [ˈneɪtʃə]				
dʒ	jaw [dʒɔː],	adjective [ˈædʒɪktɪv],	soldier [ˈsəʊldʒə],	usage [ˈjuːsɪdʒ]		
w	wet [wɛt],	wheel [wiːl]				

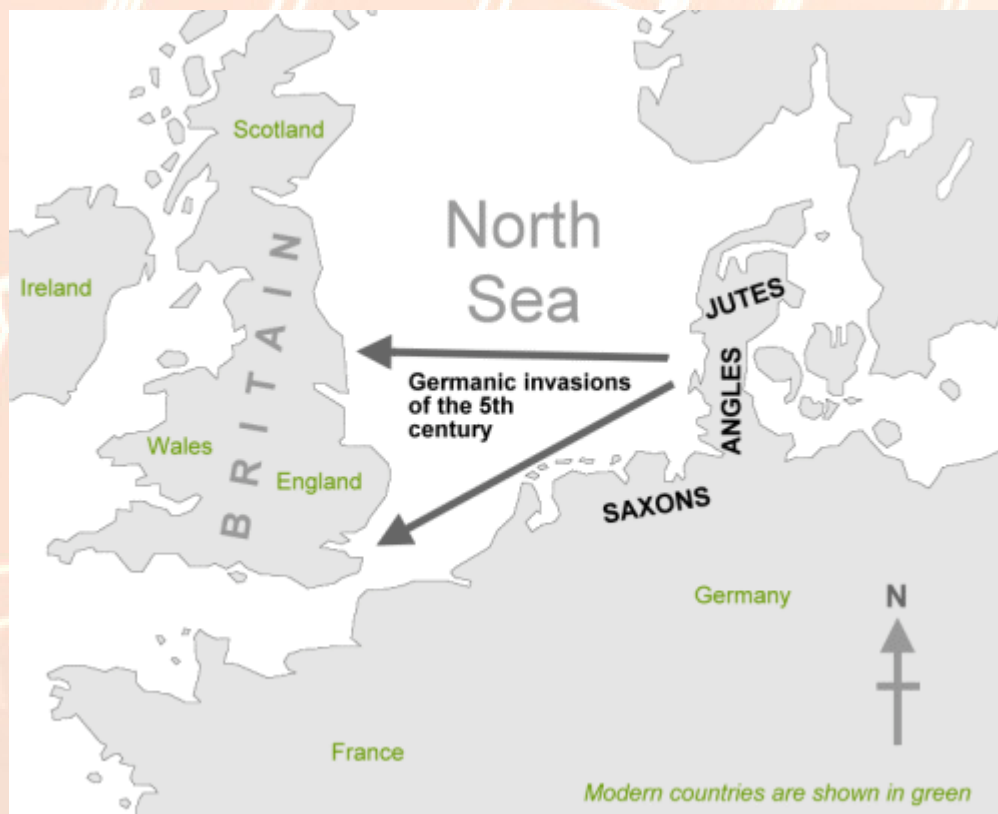
Source: www.ethnologue.com

Appendix D

History of English

A short history of the origins and development of the English language

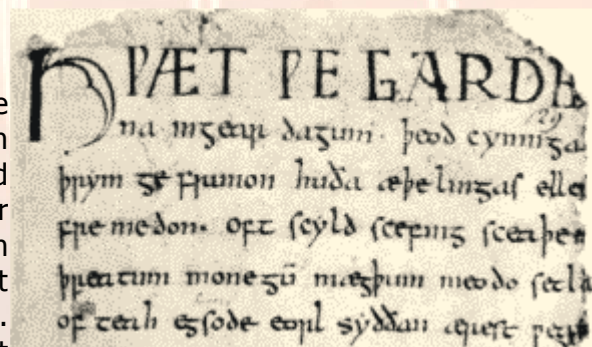
The history of the English language really started with the arrival of three Germanic tribes who invaded Britain during the 5th century AD. These tribes, the Angles, the Saxons and the Jutes, crossed the North Sea from what today is Denmark and northern Germany. At that time the inhabitants of Britain spoke a Celtic language. But most of the Celtic speakers were pushed west and north by the invaders—mainly into what is now Wales, Scotland and Ireland. The Angles came from England and their language was called Englisc—from which the words England and English are derived.

Germanic invaders entered Britain on the east and south coasts in the 5th century.

Old English (450-1100 AD)

The invading Germanic tribes spoke similar languages, which in Britain developed into what we now call Old English. Old English did not sound or look like English today. Native English speakers now would have great difficulty understanding Old English. Nevertheless, about half of the most commonly used words in Modern

Part of *Beowulf*, a poem written in Old

English have Old English roots. The English words *be*, *strong* and *water*, for example, derive from Old English. Old English was spoken until around 1100.

Middle English (1100-1500)

In 1066 William the Conqueror, the Duke of Normandy (part of modern France), invaded and conquered England. The new conquerors (called the Normans) brought with them a kind of French, which became the language of the Royal Court, and the ruling and business classes. For a period there was a kind of linguistic class division, where the lower classes spoke English and the upper classes spoke French. In the 14th century English became dominant in Britain again, but with many French words added. This language is called Middle English. It was the language of the great poet Chaucer (c1340-1400), but it would still be difficult for native English speakers to understand today.

And whan I sawgh he wolde never fine
To reden on this cursed book al night,
Al sodeinly three leves have I plight
Out of his book right as he redde, and eke
I with my fist so took him on the cheeke
That in oure fir he fil bakward adown.
And up he sterte as dooth a wood leon
And with his fist he smoot me on the heed
That in the floor I lay as I were deed.
And whan he swagh how stille that I lay,
he was agast, and wolde have fled his way,
Till atte laste out of my swough I braide:
"O hastou slain me, false thief?" I saide,
"And for my land thus hastou mordred me?
Er I be deed yit wol I kisse thee."

An example of Middle English by Chaucer.

Modern English

Early Modern English (1500-1800)

Towards the end of Middle English, a sudden and distinct change in pronunciation (the Great Vowel Shift) started, with vowels being pronounced shorter and shorter. From the 16th century the British had contact with many peoples from around the world. This, and the Renaissance of Classical learning, meant that many new words and phrases entered the language. The invention of printing also meant that there was now a common language in print. Books became cheaper and more people learned to read. Printing also brought standardization to English. Spelling and grammar became fixed, and the dialect of London, where most publishing houses were, became the standard. In 1604 the first English dictionary was published.

Enter Hamlet.

Cor. Madame, will it please your grace
To leaue vs here?

Que. With all my hart. *exit.*

Cor. And here *Ofelia*, reade you on this booke,
And walke aloofe, the King shal be vnscene.

Ham. To be, or not to be, I there's the point,
To Die, to sleepe, is that all? I all:
No, to sleepe, to dreame, I mary there it goes,
For in that dreame of death, when wee awake,
And borne before an euerlasting Iudge,
From whence no passenger euer returnd,
The vndiscovered country, at whose sight
The happy smile, and the accursed damn'd.
But for this, the ioyfull hope of this,
Whol'd beare the scornes and flattery of the world,
Scorned by the right rich, the rich curst of the poore

Hamlet's famous "To be, or not to be" lines, written in Early Modern English by Shakespeare.

Late Modern English (1800-Present)

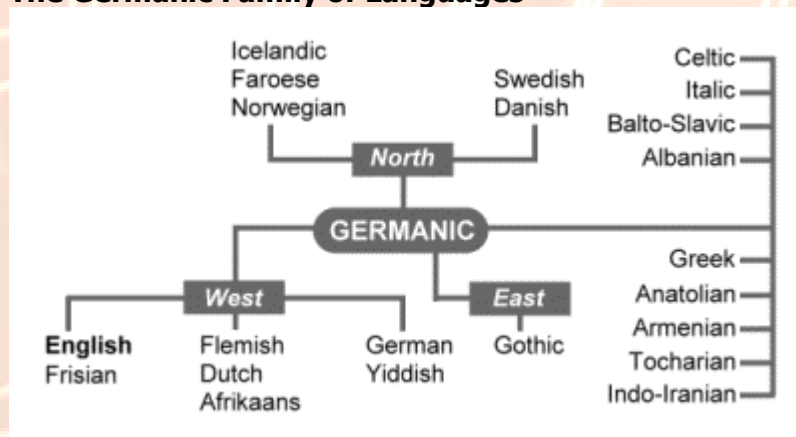
The main difference between Early Modern English and Late Modern English is vocabulary. Late Modern English has many more words, arising from two principal factors: firstly, the Industrial Revolution and technology created a need for new words; secondly, the British Empire at its height covered one quarter of the earth's surface, and the English language adopted foreign words from many countries.

Varieties of English

From around 1600, the English colonization of North America resulted in the creation of a distinct American variety of English. Some English pronunciations and words "froze" when they reached America. In some ways, American English is more like the English of Shakespeare than modern British English is. Some expressions that the British call "Americanisms" are in fact original British expressions that were preserved in the colonies while lost for a time in Britain (for example *trash* for rubbish, *loan* as a verb instead of lend, and *fall* for autumn; another example, *frame-up*, was re-imported into Britain through Hollywood gangster movies). Spanish also had an influence on American English (and subsequently British English), with words like *canyon*, *ranch*, *stampede* and *vigilante* being examples of Spanish words that entered English through the settlement of the American West. French words (through Louisiana) and West African words (through the slave trade) also influenced American English (and so, to an extent, British English).

Today, American English is particularly influential, due to the USA's dominance of cinema, television, popular music, trade and technology (including the Internet). But there are many other varieties of English around the world, including for example Australian English, New Zealand English, Canadian English, South African English, Indian English and Caribbean English.

The Germanic Family of Languages

English is a member of the Germanic family of languages.
Germanic is a branch of the Indo-European language family.

A brief chronology of English

BC 55	Roman invasion of Britain by Julius Caesar.	Local inhabitants speak Celtish
BC 43	Roman invasion and occupation. Beginning of Roman rule of Britain.	
436	Roman withdrawal from Britain complete.	
449	Settlement of Britain by Germanic invaders begins	Old English
450-480	Earliest known Old English inscriptions.	
1066	William the Conqueror, Duke of Normandy, invades and conquers England.	Middle English
c1150	Earliest surviving manuscripts in Middle English.	
1348	English replaces Latin as the language of instruction in most schools.	
1362	English replaces French as the language of law. English is used in Parliament for the first time.	
c1388	Chaucer starts writing <i>The Canterbury Tales</i> .	
c1400	The Great Vowel Shift begins.	Early Modern English
1476	William Caxton establishes the first English printing press.	
1564	Shakespeare is born.	
1604	<i>Table Alphabeticall</i> , the first English dictionary, is published.	
1607	The first permanent English settlement in the New World (Jamestown) is established.	
1616	Shakespeare dies.	
1623	Shakespeare's First Folio is published	
1702	The first daily English-language newspaper, <i>The Daily Courant</i> , is published in London.	
1755	Samuel Johnson publishes his English dictionary.	
1776	Thomas Jefferson writes the American Declaration of Independence.	
1782	Britain abandons its American colonies.	Late Modern English
1828	Webster publishes his American English dictionary.	
1922	The British Broadcasting Corporation is founded.	
1928	The <i>Oxford English Dictionary</i> is published.	

Source: www.englishclub.com

Appendix E

Verb Tense Overview with Examples

Simple Present	Simple Past	Simple Future
I study English everyday.	Two years ago, I studied English in England.	If you are having problems, I will help you study English. I am going to study English next year.
Present Continuous	Past Continuous	Future Continuous
I am studying English now.	I was studying English when you called yesterday.	I will be studying English when you arrive tonight. I am going to be studying English when you arrive tonight.
Present Perfect	Past Perfect	Future Perfect
I have studied English in several different countries.	I had studied a little English before I moved to the U.S.	I will have studied every tense by the time I finish this course. I am going to have studied every tense by the time I finish this course.
Present Perfect Continuous	Past Perfect Continuous	Future Perfect Continuous
I have been studying English for five years.	I had been studying English for five years before I moved to the U.S.	I will have been studying English for over two hours by the time you arrive. I am going to have been studying English for over two hours by the time you arrive.

Source: www.englishclub.com